

— „Дѣте, ти живѣешъ на мѣсто, което ти дава всичко, каквото ти е нужно и ти трѣбва да бждешъ доволно“.

И чучулигата си помисли за нейнитѣ пиленца, които я очакваха и на които трѣбваше да пълни гладнитѣ човчици.

\* \* \*

Колкото повече класоветѣ пожълтѣваха, толкова по-нарѣдко прѣзъ деня идваше чучулигата; даже единъ день тя съвсѣмъ не дойде. То знаеше, че неговата приятелка е занята съ дѣчицата си и не ѝ се сърдѣше. Ала никой не знаеше, колко тежко му бѣше нейното отсъствие.

Всѣки день пукалчето ставаше по-тихо и по-блѣдно, главата му тѣй натегна, че не можеше да я поклати, и когато еднажъ вѣтърътъ му откъсна прѣстилчицата, то не се обърна да я види — толкова бѣше уморено.

И никой не би се чудилъ, че то не можа да устои на силния дъждъ, който една пладне се излѣ надъ нивата. Даже самитѣ дебели класове съ мжка пакъ се издигнаха, а на километровия камъкъ се напълниха очитѣ, тѣй че той отначало нищо не можеше да види; и когато слънцето пакъ се усмихна, червената рокличка на пукалчето бѣше изчезнала.

Да, малкото пукалче бѣше мъртво; то бѣше изгубило хубавото си облѣкло, но то стоеше сѣ тѣй изправено край пѣтя и неговия голъ черепъ изглеждаше безформенъ върху стѣблото.

Класоветѣ го подиграваха. И вѣтърътъ, който се разхождаше наоколо му, се гаврѣше съ него, че много врѣме изгубилъ по него.

Само чучулигата знаеше най-добрѣ това, което трѣбваше да се знае. Щомъ нейнитѣ пиленца изхвъркнаха, тя прилетѣ при самотното цвѣте и нейното добро майчино сърце щѣше да изкочи отъ мжка и ядъ, когато чу, какъ се подиграватъ съ нейното приятелче.